

РЕШЕНИЕ

№ 13871

гр. София, 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **146** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл. с чл.10,ал.1,т.23 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на У. Ч.- гражданин на Китай срещу Отказ за издаване на виза тип “Д“ от 10.12.2025 година на Консулско длъжностно лице– Консул в Посолството на РБ В Л., Великобритания.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност, недопустимост и неоснователност на оспорения отказ. Твърди се, че същият е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да и бъде издадена виза, липсват мотиви и от Отказа не може да се установи защо е отказана виза. Посочва се още ,че при издаване на Отказа се нарушават основни права на оспорващия, в това число и правото на свободно придвижване и поддържане на връзки с търговското представителство в държавата, където е търговското представителство и правото на личен и семеен живота по чл.8 от ЕКПЧ- всеки сам да избира мястото, където да живее. Посочва се още, че всички договори за наем са нотариално заверени и не е ясно кои документи са с невярно съдържание. Иска се отмяна на Отказа и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият-У. Ч. редовно и своевременно призован,не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпило писмено становище.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице- Консул в Посолството на РБ в Л., Великобритания редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188

ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед №95-00-26/16.01.2025 година на Министър на външните работи е наредено право да вземат решения за отказ за издаване на визи на основанията по чл.10 от ЗЧРБ и чл.32 то,т.1 от Регламент /ЕО/ № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността/ Визов кодекс/ длъжностни лица, като възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/ съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение №7 към чл.34,ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и по Приложение № 6 към чл.32 от Визовия кодекс.

Със Заповед № АВ-2-06/20.01.2025 година на Посланик в Посолството на РБ в Л. Великобритания е определен Н. З.- Първи секретар, нотифициран, Консул в Консулска служба в Посолството на РБ в Л. за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва / съобщава/ на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим във връзка с Приложение № 6 към чл.32 от Визовия кодекс.

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че с Решение за вписване в Единния търговски регистър на БТПП №000218938/17.03.2025 година е вписано Търговско представителство с наименование- Л. И. Мениджмънт ЛТД със седалище Р., Л. – неюридическо лице без право на стопанска дейност с адрес [населено място], район С., кв“ Г.“ , [улица] А1,бл. Обект 8, със сфера на дейност – услуги- консултантски с вписан представител по пълномощие У. Ч.- Търговски представител.

На 04.09.2025 година е издаден Сертификат №3549 на БТПП, с което е удостоверено,че Търговско представителство с наименование- Л. И. Мениджмънт ЛТД със седалище в Р., Л. е вписано в Търговския регистър на БТПП с представител България- У. Ч..

На 25.09.2025 година оспорващият депозирал Заявление за издаване на Виза тип Д до Посолството на РБ в Л., Великобритания,към което приложил всички изискуеми документи.

На 05.11.2025 година до Началник сектор,, Миграция“ при ОД на МВР- П. е депозирана Докладна записка от Младши експерт, в която е посочено, че при извършена проверка на адреса, който е заявен от оспорващия е намерен наемодателят, който е заявил, че живее със семейството си в жилището, което е от 80 кв.метра, има регистрирана още една китайска гражданка и при пристигане и на У. Ч. , жилището ще бъде освободено от семейството, а от извършената Справка на адреса в АИС“ БДС“ са налице данни, че на адреса има регистрирани 4 български граждани и един чужд гражданин продължително пребиваващ в РБ до 11.08.2030 година, като на 30.10.2025 година е извършена проверка и на адреса, посочен на Търговското представителство , при което след проведен телефонен разговор с домоуправителя, който посочил, че не може да осигури достъп до обект № 8 и ще осигури такъв на следващия ден- 31.10.2025 година, като потвърди на коя фирма предоставя обекта да се ползва, но на 31.10.2025 година домоуправителят е потърсен на телефон , но не е отговорил.

На 01.12.2025 година Дирекция „Миграция“ изготвила Писмо, в което посочила ,че на оспорващия следва да бъде отказано издаването на виза тип Д, тъй като са налице неверни данни за адреса за пребиваване и е предложено да бъде отказано издаването на виза на основание чл.10,ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

По делото е приложено и Становище от ДАНС, с което не възразява да бъде предоставяне виза на оспорващия.

На 10.12.2025 година ответникът по оспорването издал оспорения Отказ, с който отказал издаването на виза на оспорващия .

Отказът е връчен на оспорващия на дата 10.12.2025 година.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка, в това число и доказателства в хода на съдебното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспореният Отказ за издаване на виза тип Д от 10.12.2025 година на Консулско длъжностно лице- Консул в Посолство на РБ в Л., Великобритания представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице- Консул в Посолството на РБ в Л., Великобритания,на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава, отказва издаването, да анулира и отменя визи. Това право е доразвито и залегнало и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга Държава-членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата,Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора, ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на Дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на отказа Министър на външните работи със Заповед от 16.01.2025 година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето Н. З. на дата 10.12.2025 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето Н. З. е определен с нарочна Заповед от 20.01.2025 година на Посланик в Посолството на РБ в Л. за Консулско длъжностно лице,което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 6 към чл.32 от Визовия кодекс.

Отказът не отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК. Посоченото в отказа – чл.10,ал.1,т.23 от ЗЧРБ не може да доведе до извод, че отказът е мотивиран- представил е документ с невярно съдържание или е представил неверни данни и да доведе до извод, че актът е мотивиран. В чл.10,ал.1, т.23 от ЗЧРБ е посочено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни,а по чл.24,ал.1, т.6 от ЗЧРБ е визирано, че Разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са представители на чуждестранно търговско дружество, представило документи за: данъчна изрядност, за годишен оборот в размер най-малко на 100 000 лева или тяхната равностойност в чуждестранна валута, изчислена по официалния курс на Българската народна банка, валиден в деня на приемане на редовните документи за регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, придобит за период от всяка от две последователни години преди регистрацията на търговското му представителство; удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице, издадено не по-рано от 6 месеца и с валидност 6 месеца от датата на издаването му от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; тези обстоятелства се удостоверяват при издаването на сертификата от Българската търговско-промишлена палата в резултат на предоставени от чуждестранното лице официални документи от страната по регистрация на търговското дружество; разрешение за пребиваване на това основание могат да получат до двама представители на чуждестранното търговско дружество; при постъпило искане за продължаване срока на пребиваване на това основание Българската търговско-промишлена палата издава нов сертификат след деклариране от търговския представител на извършената от него дейност в периода на предходното пребиваване и в изпълнение на програмата за дейността на представителството; наличие на доказателства за офис, осъществени представителни действия и/или взаимоотношения с български партньори и удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице с валидност 6 месеца от датата на издаването му; чуждестранното лице е задължено в 30-дневен срок от настъпването на промяна в обстоятелствата в своята регистрация да представи удостоверение за актуално състояние, издадено не по-рано от 6 месеца от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; търговското представителство е задължено в 7-дневен срок от настъпила промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството да ги декларира писмено в Българската търговско-промишлена палата, която своевременно уведомява за това дирекция "Миграция"; при наличие на данни, че търговското представителство не отговаря на законите изисквания, компетентните държавни органи информират Българската търговско-промишлена палата с цел предприемане на действия за заличаването му; за извършеното заличаване на търговското представителство се уведомяват органите за административен контрол на чужденците в Република България. В чл. 19 от ППЗЧРБ е посочено още, че за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 14, ал. 1 и сертификат за актуална регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, издаден не по-рано от един месец преди представянето му, в който трябва да е посочено, че са изпълнени обстоятелствата по чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ.

В РЕШЕНИЕ № 3567 ОТ 04.04.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 641/2023 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че“ видно от представеното заверено копие от административния акт, същият представлява стандартна форма за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, но това не освобождава органа от задължението да посочи дори и в минимална степен

словесно на какво основание се отказва издаването на виза, за да може апликантът да разбере в какво се изразява волята на органа за отказа.

Визата по своята същност представлява разрешение за влизане и пребиваване, за транзитно преминаване през територията на Република България или за летищен транзит.

Липсата на мотиви на акта във всички случаи е основание за отмяната му, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г. - задължително за съдилищата на основание [чл. 130, ал. 2 от ЗСВ](#). Посоченото нарушение представлява самостоятелно основание за [незаконосъобразност по чл. 146, т. 2 от АПК](#) и за отмяна на отказа. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

В конкретния случай изобщо не е ясно какво и кой документ е представил оспорваният с невярно съдържание или е декларирал неверни данни/ като само е преписана нормата на закона, без да е конкретизирано коя от двете хипотези на нормата е налице.

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е нарушил процесуално- правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално- правните на ЗЧРБ.

Вярно е, че Отказът е изготвен в законоустановената форма съгласно [Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим /НУРИВОВР/](#), във връзка с [чл. 59 от АПК](#), но това само по себе си не води до извод, че е достатъчно да е изготвен стандартен формуляр за отказа за издаване на виза. [В чл.34 от Наредбата е визирано](#), че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10 от Закона за чужденците в Република България](#). За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от

ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Правната регламентация на издаването на визи се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието "чужденец" е даден в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "[Чужденец](#)" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ, "[Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ](#)" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9, ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22, ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по [чл. 9а, ал. 2](#);

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. в чийто чл.4 е посочено, че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и И./, чийто гражданин е оспорващият. В чл. 8, ал.1 (Изм. - ДВ, бр. 62 от 2021 г., в сила от 27.07.2021 г.) от Наредбата е доуточнено, че виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в страната еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според

чл.10,ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по [чл. 10, ал. 2](#) - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове. Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживее на кандидата или в тези представителства.

На консулското длъжностно лице е вменено задължение да определи дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Ш..) Кандидатите за издаване на виза се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца.) Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (bona fide) с оглед на неговата известност, но при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от изискването за лично явяване. Съгласно чл.19, от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя документите и информацията по [чл. 13, ал. 1](#) и [чл. 14 и](#) документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на [Закона за чужденците в Република България](#) и на [правилника за прилагането му](#), и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В конкретния случай, чужденецът- оспорващ в настоящото производство на дата 25.09.2025 година е подал Заявление за издаване на виза вид „Д“ като е приложил изискуемите по чл 19 от ППЗЧРБ документи за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ- чужденецът прилага документите по чл. 14, ал. 1 и сертификат за актуална регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, издаден не по-рано от един месец преди представянето му, в който трябва да е посочено, че са изпълнени обстоятелствата по чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ.

След приемане на заявлението за издаване на виза, Консулско длъжностно лице е провело съгласуване, което се извършва по ред и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Според чл.30,ал.3 от Наредбата решение по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни се взема по реда на ал. 2 в срок до 35 работни дни, считано от датата на подаване на заявлението, проведена е съгласувателна процедура, като ДАНС не е възразила, но Дирекция „ Миграция“ е изразила отрицателно становище, извършена е проверка на адреса, на който ще живее апликантът и е установено, че оспорващият има сключен договор за наем, като е установен наемодателят – и в Докладната записка от 05.11.2025 година е посочено, че наемодателят живее със семейството на адрес, в жилище от около 80 кв. метра и при извършена справка в АИС“ БДС“ е установено, че на този адрес са регистрирани 4 лица и още един чужд гражданин, не може да бъде основание за отказ, още по- малко да внесе яснота относно това кой е документът с невярно съдържание ли пък кои неверни данни е декларирал оспорващият.

В нормата на чл.34 от Наредбата е посочено, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от

ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанийето за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е посочил, че заявителят не отговаря на изискването на чл.10,ал.23 от ЗЧРБ, според която отказва се издаването на виза на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни, като волята на органа не е ясна.

Що се касае до наведеното твърдение на оспорващия за нарушаване правото на свободно придвижване настоящият съдебен състав намира, че това твърдение е недоказано. Правото на свободно придвижване е основно право, признато от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС) чрез [Член 2 на Протокол № 4, то](#) защитава свободата на придвижване и правото да се избира местожителство на територията на всяка държава, член на Съвета на Европа. Правото на свободно придвижване е закрепено в [Протокол № 4 към ЕКЗПЧОС](#), който е задължителен за държавите, които са го ратифицирали и включва право всеки да се придвижва свободно и да избира местожителството си на територията на дадена държава, право на всеки да напусне която и да е страна, включително собствената си, право на всеки да се върне в своята страна. Съществуват законни ограничения на това право, но те трябва да бъдат съобразени с международните стандарти за правата на човека и да бъдат необходими в едно демократично общество. 2.2.4. Правото на свободно придвижване е производно лично право /чл. 35/, което придобива все по-голямо значение с оглед глобализацията на съвременния свят. Човекът може вече да живее не само във всяко кътче на България /за разлика с ограничаването на жителството по предишната конституция/, но и може винаги да напуска пределите на държавата. Това право не е обвързано с гражданството на лицето и следователно е предоставено на всеки индивид, живеещ в пределите на държавата. Обвързано с българското гражданство е правото на всеки български гражданин да се завръща в страната /чл. 35, ал. 1/. Ограниченията, които Конституцията допуска за правото на свободно придвижване са, когато са предвидени в закон, когато са в защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на другите граждани /чл. 35, ал. 1, пр. 2/.

Но оспорващият не доказва, че това право му е ограничено и посоченото евентуално нарушаване на права и невъзможност да поддържа връзка с държавата, където е учредено търговското представителство са бъдещи и недоказани, нито конкретизирани.

Що се касае до твърдяното нарушаване правото на личен и семеен живот то настоящият съдебен състав намира, че това право също не е нарушено по никакъв начин, още повече, че оспорващият не е посочил в какво се изразява нарушаване на това право от страна на ответника по оспорването. ЧЛЕН 8 от ЕКЗПЧОС сочи, че всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложимо по силата на [ЕКПЧОС](#), прогласено като основно право на личността в правото на ЕС, намиращо своето отражение и в [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#), може да се определи като фундаментално право на личността, поради което същото е по-висша нормативна сила от регламентираните обществени отношения, засягащи правото на свободно влизане и пребиваване в РБ от граждани на трети държави членки. Това е и житейски и нормативно обосновано и продиктувано с необходимостта от зачитане правата на

индивида, гарантиране пълноценното му съществуване и неговото лично щастие, за да бъде последният пълноценен чл. на обществото. В този контекст лицето следва да докаже, че споделя съвместен живот със съпруга си и да посочи как конкретно се проявява тази съвместност. А подобно твърдение може да бъде доказано по много начини и с много средства, които законът не ограничава по никакъв начин, именно отчитайки отделната индивидуалност.

В конкретния случай обаче не просто липсват доказателства за каквото и да е нарушение на правото на личен и семеен живот на оспорващия, не е декларирано пред административния орган, а напротив- няма доказателства, че на територията на РБ оспорващият има членове на неговото семейство и неиздаването на виза води до нарушаване правото на личен и семеен живот. В РЕШЕНИЕ № 6313 ОТ 26.05.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 3546/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че съгласно [чл. 8, ал. § ЕКЗПЧОС](#) отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя и следва да се има предвид, че правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот /Решение от 28 ноември 1996 г. по дело Ahmet срещу Н., § 71/. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложими по силата на [ЕКПЧОС](#), прокламирано като основно право на личността в правото на ЕС, намира своето отражение и в разпоредбата на [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#).

Доводът за нарушено право на семеен живот във връзка с [чл. 8 от КЗПЧОС](#) настоящият съдебен състав намира за неоснователно и породено само и единствено от възможността за обжалване на отказа.

Всичко това сочи, че отказът е незаконосъобразен, което предпоставя отмяната му и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне, при което следва да се анализират приложените доказателства и едва тогава да се издава акт.

Неоснователно е твърдението на оспорващия и на неговия процесуален представител, че отказът е недопустим, защото на първо място не е ясно в какво се изразява недопустимостта на оспорения отказ и защо е недопустим, а на второ място недопустимостта е присъща на съдебните актове, не на на административните актове. Наред с това, измежду посочените в нормата на чл.146 от АПК критерии за редовно действие на административните актове не съществува недопустимост на административен акт.

Наред с това, неоснователен е и доводът на оспорващия и на адвокат М., че актът е неоснователен, защото неоснователна или основателна можа да бъде жалба, твърдение на страна или искане за събиране на доказателства, но не и административен акт, и такова понятие- неоснователен административен акт не съществува в правния мир.

С оглед изхода на спора в полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 10 лева- внесена държавна такса и 1000 лева заплатено адвокатско възнаграждение или разноски в размер на 1010 лева/ 516,40 евро/.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ОТКАЗ за издаване на виза тип Д от тип “Д” от 10.12.2025 година на Консулско длъжностно лице– Консул в Посолството на РБ В Л., Великобритания.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- КОНСУЛ В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В Л., ВЕЛИКОБРИТАНИЯ ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- КОНСУЛ В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В Л., ВЕЛИКОБРИТАНИЯ ДА ЗАПЛАТИ НА У. Ч.- ГРАЖДАНИН НА КИТАЙ НАПРАВЕНИТЕ ПО ДЕЛОТО РАЗНОСКИ В РАЗМЕР НА 516,40 ЕВРО/ 1010 ЛЕВА/, КАТО СУМАТА СЛЕДВА ДА

**БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ.
НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА
СТРАНИТЕ.**

**Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от
получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.**

СЪДИЯ: